

Синитѣ очи на невѣстата го погалиха. Алени божури пламнаха по странитѣ ѝ. Сватбеното щастие бѣ я опоило съ омайно биле. Сякашъ сънь бѣ всичко. Тя слушаше гласа на обичния си женихъ, съ когото отиваше на край сѣта — презъ деветъ села въ десето, чуваше малкитѣ пиринчени звънчета, накачени по гривитѣ на конетѣ, пѣсенята на колелетата, които я носѣха като въ златни люлки... Накичена съ сватбенъ вѣнецъ, съ китки и цѣтя тя сякашъ бѣше малка приказна царица, слѣзла отъ Божието небе и тръгнала по широкия свѣтъ да дарява слънце на незнаенъ момъкъ. А силенъ и здравъ бѣ той, седналъ до нея, водѣше я къмъ своя домъ съ обичъ и съ препълнено отъ радостъ сърдце...

— Еленке, ще ми запѣешъ ли една пѣсень?

Тя му се усмихна весело:

— Искашъ ли?

— Искамъ...

— Да ти запѣя...

Поблѣяла е руда бѣла,
ройнульо, рудо ле, рогушко льо!
Поблѣяла е срѣди ноци,
срѣди ноци, полуноци...

Сладкиятъ гласъ на невѣста Еленка се разнесе изъ заглъхналата планинска ширь. Пѣсенята подеха сватбаркитѣ, надигнаха писаната бѣклица ергенитѣ. Глуми и шегви изпѣлниха дългия друмъ къмъ Твърдица.

— Рогушка е поблѣяла, защото е била гладна и жѣдна! — обади се нѣкой.

— Не е за това! — викна другъ, — загубила стадото...

— Овчарѣтъ ще я намѣри... — добави трети.

— Той е до нея... до нея... ще я нахрани и напои...

Всички се изсмѣха. Тропотѣтъ на вихренитѣ коне се носѣше изъ дългия пѣтъ. Сватбарскиятъ керванъ летѣше. Наближиха нѣкакво сгушено селище. Долу се провираще малка рѣчицка, а отстрани, до пѣтя се чернѣеше гѣста вѣковна гора, като нѣкакво тежко чудовище легнало и затануло дѣхъ. Месецѣтъ се притули въ облаци. Далече се блѣвеше, като дълга протрѣна

лента пѣтя къмъ Твърдица, който се изгъваше и чупѣше средъ стърчащи дървета отъ дветѣ страни, които хвърляха дълги черни сѣнки въ глѣхналата ноцъ.

Наближи хълмисто възвишение и каруцитѣ бавно се задвижиха. Отстрани гората шумѣше. Но тукъ, неочаквано, отъ дърветата наскачаха нѣкакви чудовищни сѣнки, пролукаха пушки.

— Стойте! — крѣснаха злокобни гласове.

Женитѣ изпищѣха, свиха се и снишиха въ колата отъ страха. Гърмежитѣ се повториша. Подплашенитѣ коне наостриха уши и запрѣхтѣха, дигнаха копита ѝ полетѣха съ всичка сила напредъ неудържимо. Колитѣ се понесоха следъ тѣхъ. Отново пропукаха пушки. Ехото отъ гърмежитѣ зловещо се повтори въ страшната ноцъ.

— Самуилце, — простена невѣста Елена и се повали въ пригрѣдкитѣ му.

— Рогушке! Еленке! — замаянъ се залута Самуилецъ, — какво ти е, какво ти сториха?

— Удариха ме! — едва успѣ да издума тя и откоси глава. Отъ гърдитѣ ѝ бликна топла кръвъ и протече по вѣнчалната премѣна.

— Кучета! Злодейци! — зарева Самуилецъ и потърси съ ржка пищова подъ сѣдалището на каруцата, напипа го съ ржка и дигна го, насочи и грѣмна върху пѣплещитѣ сѣнки, които като глутница вълци тричаха отъ дветѣ му страни. Изпраздни го еднажъ-дважъ, но загърмѣха пакъ върху него и той се килна върху летящата сватбена каруца. Запѣненитѣ коне понесоха двата трупа...

Години сѣ минали отъ тая черна ноцъ. Мѣстото, дѣто падна невѣста Еленка, народѣтъ нарече Елена, малкѣ гиздавъ градецъ, сгушенъ въ политѣ на Балкана, а тамъ, гдето загина Самуилецъ, съ пищовъ въ ржка, заедно съ останалитѣ сватбари — християнитѣ въздигнаха каменна плоча съ кръстъ и надъ него издѣлбахъ изображение на два ангела.

Защото две невинни ангелски души погинаха отъ злодейската ржка на поробите-